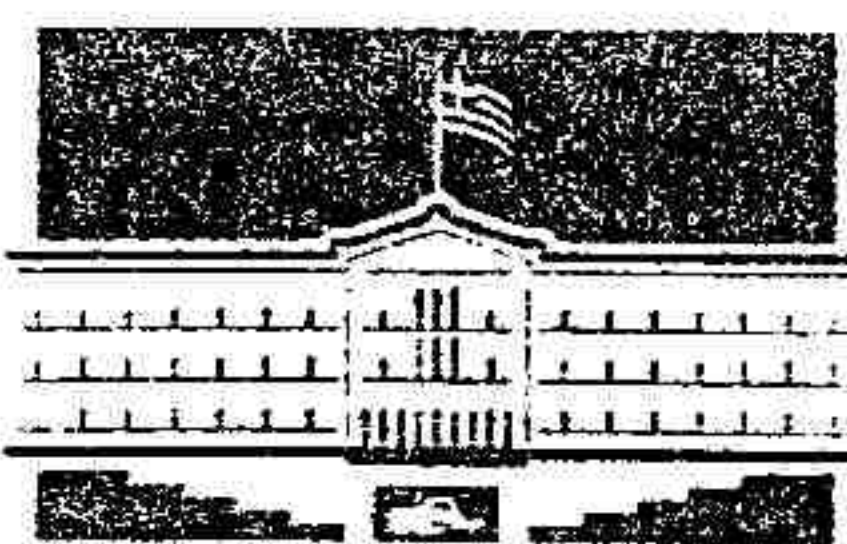




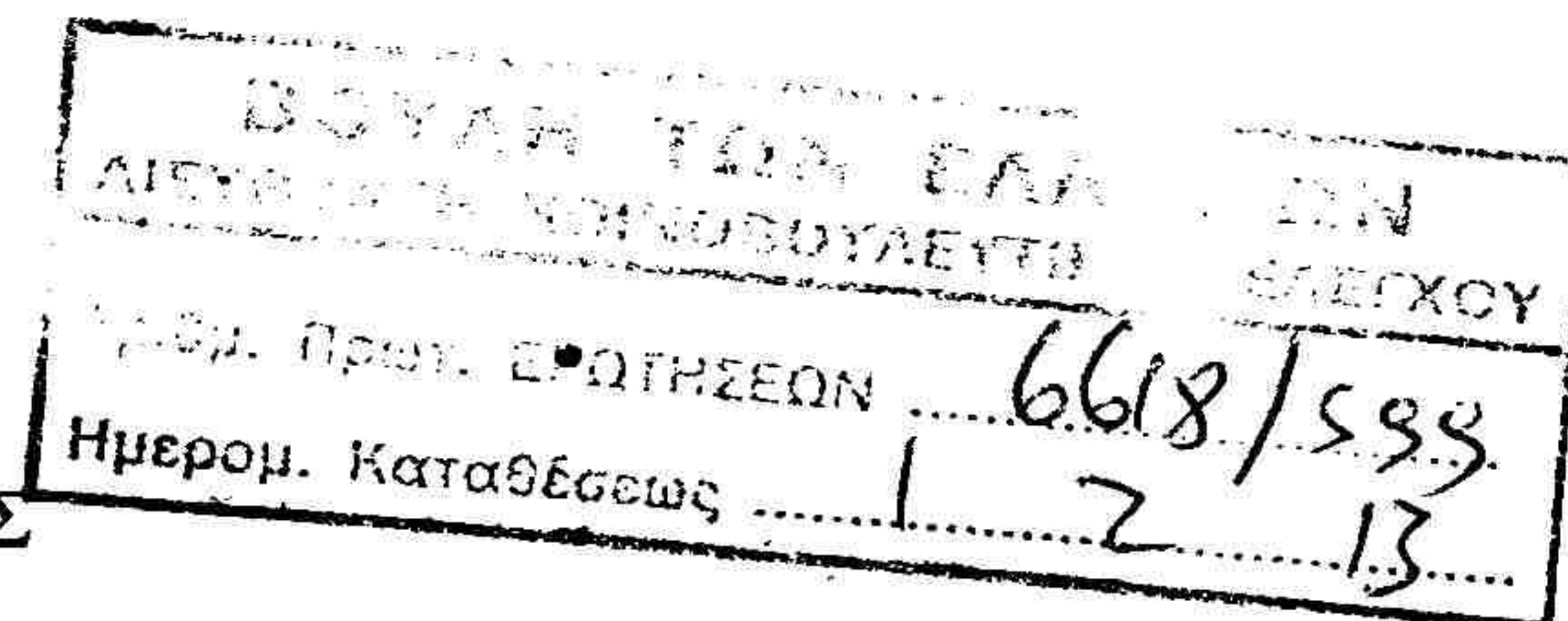
ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Βουλευτής Ν. Αχαΐας -

ΕΡΩΤΗΣΗ & ΑΚΕ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟ



**ΘΕΜΑ: «ΚΟΥΡΕΜΑ ΤΩΝ ΣΤΕΓΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΚΩΝ
ΔΑΝΕΙΩΝ»**

Οι περικοπές στις οποίες προχώρησε η κυβέρνηση που απαιτούσαν οι δανειστές – εταίροι μας, φέρνουν σε αδιέξοδο εκατοντάδες χιλιάδες οικογένειες Ελλήνων εργαζομένων, συνταξιούχων και επιχειρηματιών.

Όλοι, την προηγούμενη περίοδο, παρασυρμένοι από το γενικότερο κλίμα ευδαιμονίας που έφερνε η ανάπτυξη της οικονομίας (με όποιο τρόπο κι αν συνέβαινε αυτή), αλλά και τις συνεχείς τηλεφωνικές οχλήσεις από τα τραπεζικά ιδρύματα που ανταγωνιζόμενα το ένα το άλλο πλειοδοτούσαν σε προσφορές, προχώρησαν με μόνο γνώμονα την εξασφάλιση του μέλλοντος της οικογένειάς τους, στην σύναψη δανείων προκειμένου να αποκτήσουν δική τους κατοικία ή να μπορέσουν να αξιοποιήσουν κάποιο ακίνητο ή οικόπεδο που κληρονόμησαν.

Κανείς από τους εκατοντάδες χιλιάδες εργαζομένους, σε ιδιωτικό ή δημόσιο τομέα, ή και ένας μικροέμπορος δεν ήταν οικονομολόγος, ούτε είχε τις απαιτούμενες γνώσεις προκειμένου να αντιληφθεί το αδιέξοδο του παλαιού τρόπου ανάπτυξης. Ωστόσο η τραγική αποκάλυψη της αλήθειας και τα σκληρά μέτρα που ελήφθησαν, δεν παύουν να δημιουργούν αδιέξοδα.

Με τον τελευταίο νόμο οι μισθοί στο σύνολο σχεδόν των εργαζομένων περικόπηκαν. Στο Δημόσιο τομέα, η περικοπή αυτή ανέρχεται ακόμη και σε ύψος 50 % των παλαιών αποδοχών, ενώ στον ιδιωτικό τομέα οι αλλαγές οδηγούν σε ανάλογες περικοπές.

Όμως όλες οι δανειακές συμβάσεις και οι υποχρεώσεις που είχαν αναληφθεί από τους πολίτες κατά το προηγούμενο διάστημα (από το 2000 και μετά όταν η σύναψη δανείων και η έκδοση πιστωτικών καρτών αποτελούσε τον κανόνα), είχαν ως βάση υπολογισμού για την πληρωμή των δόσεων το τότε ύψος των αποδοχών, καθώς και την ετήσια αύξηση των αποδοχών τους.

Με την ίδια λογική κινούνταν και τα τραπεζικά ιδρύματα που χορηγούσαν τα ποικίλης μορφής δάνεια, αφού κανένα από αυτά δεν μερίμνησε ή δεν προέβλεψε την δυνατότητα εμφάνισης της οικονομικής κρίσης και σίγουρα κανείς δεν περίμενε την ένταση και το βάθος της.

Με τις τελευταίες περικοπές όμως που επιβλήθηκαν, οι αποδοχές των μισθωτών και των συνταξιούχων μειώθηκαν δραματικά.

Γνωρίζω κι οπωσδήποτε θα έχετε ακούσει κι εσείς, περιπτώσεις πολιτών που ο μηνιαίος μισθός τους πλέον δεν είναι αρκετός να καλύψει τις μηνιαίες υποχρεώσεις έναντι των τραπεζών.

Στα πλαίσια αυτά, και στο περιθώριο που έχει η κυβέρνησή για να κινηθεί, ακούσθηκε κάποια στιγμή, πως **προκρίνεται μια ρύθμιση για την τακτοποίηση του ζητήματος** (σύμφωνα πάντα με όσα ακούγονται και γράφονται από τα ΜΜΕ) ώστε

οι δόσεις των δανείων, καρτών κ.λ.π. υποχρεώσεων, να μην ξεπερνούν σε ποσοστό το 40% του μηνιαίου μισθού.

Η λύση αυτή, όσο κι αν δείχνει ότι κινείται σε σωστή κατεύθυνση, δεν μπορεί παρά να οδηγήσει σε νέα αδιέξοδο εφόσον ταυτόχρονα δεν επιβάλει κι ένα φρένο στις απαιτήσεις των τραπεζών. Και τούτο διότι το μόνο που θα πετύχει είναι η παράταση αποπληρωμής του χρέους του πολίτη και αύξηση του τελικού ποσού που θα καταβάλει.

Κι αυτό γιατί οι τράπεζες μειώνουν μεν τη μηνιαία δόση κι αυξάνουν το χρόνο αποπληρωμής, όμως αυξάνουν και το επιτόκιο με αποτέλεσμα το τελικό ποσό οφειλής συνεχώς να αυξάνεται.

Έτσι εκατοντάδες χιλιάδες οικογένειες θα βρίσκονται συνεχώς υπόχρεες έναντι των τραπεζών, οι οποίες για να επιτευχθούν οι παρατάσεις και οι διακανονισμοί απαιτούν περαιτέρω δεσμεύσεις στην περιουσία των οφειλετών τους με περισσότερες εμπράγματα εγγυήσεις (προσημειώσεις ακινήτων για μεγαλύτερο ποσό, εγγυήσεις τρίτων προσώπων που διαθέτουν επαρκή περιουσιακά στοιχεία κ.λ.π. και πολλές φορές οι τράπεζες και πρωτοπόρος η Εθνική βάζει εγγυητές και τα παιδιά και ας είναι άνεργα ή φοιτητές με αποτέλεσμα να υποθηκεύουν το μέλλον τους). Αποτέλεσμα είναι πως ουσιαστικά χάνουν το δικαίωμα διάθεσης της περιουσίας τους. Μιας περιουσίας άλλωστε που αν μιλάμε για ακίνητα και κατοικίες εξαιτίας της πολιτικής της εσωτερικής υποτίμησης και της εν γένει υφεσιακής κατάστασης της οικονομίας έχει μειωθεί σε πραγματική αξία.

Δυστυχώς πολύ δανειολήπτες, ακόμα και αν το ήθελαν, προκειμένου να απεμπλακούν από το δανειακό άγος, δεν μπορούν να βρουν αγοραστή των ακινήτων τους σε μια εύλογη αξία, ενώ θα πρέπει να σημειωθεί πως σε πολλές περιπτώσεις πλέον η αξία του δανείου είναι μεγαλύτερη από την αξία του σπιτιού – ακινήτου .

Μόνη λύση πιστεύω για την αντιμετώπιση του προβλήματος που αντικειμενικά προκύπτει είναι η ταυτόχρονη με τα παραπάνω μέτρα εφαρμογή ενός γενναίου προγράμματος «κουρέματος» των οφειλών των ιδιωτών προς τις τράπεζες, είτε μέσω της περικοπής ενός τμήματος (ή και του συνόλου) των επιβληθέντων τόκων, είτε μέσω της χορήγησης μακρόχρονης προθεσμίας αποπληρωμής των οφειλών χωρίς την επιβάρυνση τόκων.

Οποιαδήποτε άλλη λύση θα οδηγήσει σε αδιέξοδο, αφού δεν θα κάνει τίποτε άλλο, από το **ανατροφοδοτεί το χρέος και να κρατά την κοινωνία δέσμια των τραπεζών.**

Είναι, κραυγαλέα άδικο η κυβέρνηση να μεριμνά πρώτα και κύρια **για την διάσωση των τραπεζών**, όταν οι τελευταίες δεν κάνουν καμία απολύτως κίνηση για να βοηθήσουν κι αυτές την εθνική οικονομία που δοκιμάζεται.

Πως περιμένουν οι ίδιες να καλύψουν τα χρέη τους, όταν με την ακολουθούμενη από αυτές πολιτική, το μόνο που κάνουν είναι να αυξάνουν τεχνικά τις υποχρεώσεις των πελατών απέναντί τους;

Ήδη η αδιαφορία των τραπεζών έχει οδηγήσει στην ουσιαστική «αχρήστευση» της διαδικασίας εξωδικαστικού συμβιβασμού του ν. 3869/2010, με αποτέλεσμα οι πολίτες να υποχρεώνονται να προσφύγουν στα δικαστήρια και να παραμένουν σε καθεστώς ομηρίας τουλάχιστον για τρία έτη μέχρι τη συζήτηση της υποθέσεώς τους, ενώ στο διάστημα αυτό το χρέος τους αυξάνει, ενώ η πολιτική των απαντών παρατάσεων της εξόφλησης των δανείων, καρτών κ.λ.π. με ταυτόχρονη αύξηση του επιτοκίου που ακολουθούν ως εναλλακτική λύση οι τράπεζες οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στην χρεωκοπία των οφειλετών τους.

Από πού θα εισπράξουν αυτά τα χρήματα, όταν ταυτοχρόνως ο πολίτης καλείται να συνεισφέρει σε τόσα βάρη;

Μακροπρόθεσμα και τα ίδια τα πιστωτικά ιδρύματα έχουν άμεσο συμφέρον από την «ανάσα» της αγοράς, σε μια εποχή έντονης έλλειψης ρευστότητας, αφού θα αρχίσουν να εισπράττουν ζεστό χρήμα, αναπληρώνοντας μέρος των απωλειών τους – που και οι ίδιες με την άλογη πολιτική δεκαετιών δημιούργησαν.

Άλλωστε δεν θα πρέπει να παραγνωριστεί το υψηλό κόστος που έχουν τα πιστωτικά ιδρύματα από μια διαδικασία κατασχέσεων και διαχείρισης ακινήτων , καθώς άλλος είναι ο ρόλος τους σε μια οικονομία.

Αν το συνδυάσουμε αυτό με την συνεχή πτώση των αξιών καθώς και με τις νέες εποπτικές ρυθμίσεις που εισάγει η επιτροπή της βασιλείας για την κεφαλαιακή επάρκεια καταλαβαίνουμε πως μια ρύθμιση που θα οδηγήσει σε ένα κούρεμα των δανείων θα είναι και προς το συμφέρον των τραπεζών, καθώς τα νέα δάνεια θα μπορούν να εξυπηρετηθούν ενώ θα τονωθεί και η ίδια η οικονομία καθώς θα αλλάξει η ψυχολογία της αγοράς και θα δημιουργηθούν οι συνθήκες για μια βιώσιμη ανάπτυξη .

Κατόπιν των ανωτέρω ερωτάται ο αρμόδιος Υπουργός:

- Κατ' αρχήν είναι στην κυβερνητική ατζέντα, το κούρεμα στη βάση που αναπτύχθηκε με την ανά χείρας σας ερώτηση;
- Έχετε συζητήσει το πρόβλημα της αδυναμίας συνεπούς καταβολής των δόσεων εκ μέρους των χειμαζόμενων Ελλήνων της δανειοληπτών;
- Έχετε προχωρήσει σε διαπραγματεύσεις με τις τράπεζες, εάν ναι προς ποια κατεύθυνση;
- Έχουν βάση τα όσα γράφονται και λέγονται πως προκρίνεται μια ρύθμιση για την τακτοποίηση του ζητήματος ώστε οι δόσεις των δανείων, καρτών κ.λ.π. υποχρεώσεων, να μην ξεπερνούν σε ποσοστό το 40% του μηνιαίου μισθού;
- Έχετε κάποιες άλλες προτάσεις ώστε να μην ανατροφοδοτεί το χρέος και να κρατά την κοινωνία δέσμια των τραπεζών;
- Ο Ελληνικός Λαός φορτώθηκε «ένα κάρο» δις για την διάσωση των τραπεζών όταν οι τελευταίες δεν κάνουν καμία απολύτως κίνηση για να βοηθήσουν κι αυτές την εθνική οικονομία που δοκιμάζεται.
- Πως περιμένουν οι ίδιες οι τράπεζες να καλύψουν τα χρέη τους, όταν με την ακολουθούμενη από αυτές πολιτική, το μόνο που κάνουν είναι να αυξάνουν τεχνικά τις υποχρεώσεις των πελατών απέναντί τους;
- Από πού θα εισπράξουν αυτά τα χρήματα, όταν ταυτοχρόνως ο πολίτης καλείται να συνεισφέρει σε τόσα βάρη;

Ο ερωτών Βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος